

ЯВОР ЦАНЕВ
ПОГЛЕДНИ КЪМ СТРАХА

chitanka.info

Майката беше много ядосана. По всичко ѝ личеше. Нима беше възможно такова нещо? Синът ѝ е на десет години, а се страхува да отиде до тавана и да донесе картофи. И какво беше отговорил, като го попита от какво се страхува? Там имало някакво привидение! Нещо дебнело в тъмното! Не-е, това не е страх, ами най-обикновен мързел! Страх го било — ха! Тя отвори вратата на хола и почти извика:

— Ела да видиш сина си!

Съпругът ѝ смъкна крака от масата, изгледа я въпросително и се надигна. Хвърли вестника и я последва в кухнята. Какво ли пък беше станало сега?

— Ето — посочи ядосаната жена към момчето, — виж го хубаво! Големият мъж! Исква да идва с тебе на лов, а го е страх да отиде до тавана за картофи! Що не си кажеш, че просто те мързи?

Момчето стоеше на стола със събрани колене и наведена към пода глава. Перчемът му беше клюмнал и лицето му въобще не се виждаше. Бащата пристъпи към него и попита:

— Е, сине, наистина ли те е страх?

Синът само подсмръкна и нищо не отговори.

— Хайде, кажи си, че те мързи. Кажи, че ти е страшно трудно да помогнеш на майка си... — започна жената, но мъжът я прекъсна:

— Би ли ни оставила за малко само двамата?

— Вижте, трябват ми картофи...

— Добре, разбрах, трябват ти картофи! — повиши тон мъжът. Майката млъкна, после се врътна ядосана и излезе от стаята. Бащата докосна сина си по главата:

— Кажи ми, сине, наистина ли се страхуваш?

Момчето пак не проговори. Стоеше си така — с наведена глава и събрани колене.

— Хайде, какво толкова, дори да е така, на кого ще кажеш, ако не на мен? — подкани го мъжът. — Не те карам да отидеш, само те питам: вярно ли е, че се страхуваш да се качиш на тавана?

Синът вдигна глава и погледна баща си в очите.

После кимна.

— Е, видя ли? Не се почувства по-зле, като ми каза, не е ли така?

Момчето пак заби поглед в пода, но и този път поклати глава в знак на съгласие.

— Добре, разбирам те. И аз се страхувах като малък.

Синът хвърли бърз поглед към баща си. Той се бе обърнал с гръб към него. Гласът му звучеше съвсем сериозно. Май не го будалкаше.

— Страхувах се от кучета, страхувах се от високо, доста време мина, преди да се осмеля да вляза в реката. А можех да плувам — бащата се обърна към сина си, — нормално е и теб да те е страх.

Замълча за момент и продължи:

— Знаеш ли от какво се страхувах най-много? — Той се усмихна при спомена. — Ще пазиш ли тайна, ако ти кажа?

— Ще пазя... — промълви детето.

Бащата се огледа, сякаш можеше да има някой наблизко, надвеси се над момчето и прошепна:

— От тъмното! Най-много се страхувах от тъмнината! Тя винаги е била пълна с какви ли не привидения, призраци и таласъми...

— Но на тавана наистина има... — понечи да каже момчето, ала баща му сложи ръка на устата.

— Ш-ш-т! — Той пак се огледа да не би да ги подслушва някой. — А искаш ли да те науча да ги побеждаваш?

— Наистина ли можеш? — синът изглеждаше заинтригуван.

— Разбира се! — изправи се бащата. — Да те науча ли? Полесно е дори от стрелбата с пушка. А ако искаш да идваш с мен на лов, трябва да си победил страха си от тъмнината...

— Страх ме е само на тавана, защото там...

— Това е същото — прекъсна го мъжът, — таванът — това е тъмнината!

— Но там има...

— Ще те науча да побеждаваш всички видове таласъми, вампири и призраци! Щом аз успях да се науча, когато бях на твоите години, значи и ти ще можеш.

— И как става това?

В този момент влезе жената. Изглеждаше още по-ядосана от преди, а на кръста ѝ беше вързана престилка.

— Добре си говорите, но някой трябва да донесе картофи от тавана! Предполагам, че утре ще искате да ядете нещо... Или ви се струва по-правилно аз да отида? — Тя сложи ръце на кръста си. Изглеждаше доста войнствено.

— Спокойно — отвърна невъзмутимо мъжът. — Ще отидем *двамата* с него — и без това имам да му казвам една тайна — той

смигна на сина си и му кимна към вратата. Макар и без голямо желание, момчето се надигна и го последва.

Вратата на апартамента хлопна зад тях и бащата натисна бутона на асансьора. Докато проследяваха как светват номерцата на етажите, той проговори:

— Единственият начин да победиш страха си е да погледнеш право в него. Но запомни, нито милиметър встрани!

Асансьорът пристигна и хлопна глухо пред тях. Момчето отвори вратата и се шмугна вътре. Бащата го последва, леко провлачвайки чехлите си. Когато натисна последния бутон за най-горния етаж, той продължи:

— Гледаш към страха си и му казваш: „Махни се оттук! Хайде, махни се!“ Той сигурно ще се опита да се направи, че не те е чул, ще се опита да те стресне още повече, но трябва да знаеш, че ако стане по-страшно — вече си го надвил. Един страх опита ли се да бъде по-страшен, отколкото е, става напълно безобиден. Можеш да ми вярваш.

— Не ме е страх от тъмното, татко, а от това, което се е заселило на тавана!

Бащата въздъхна. Нима не обясняваше добре?

Асансьорът спря и те се озоваха на последния етаж. Трябваше да отворят тежка метална врата, да изкачат десетте стъпала до таванската плоча...

— Ще вървиш ли пред мен, или аз да тръгна пръв? — попита бащата.

— Обеща да ми кажеш как се побеждават привидения! — каза момчето.

— Да, обещах, но си мисля... мисля си дали не е по-добре направо да ти покажа?

— Тогава — ти си пръв.

Бащата се усмихна и отвори металната врата. Пантите изскърцаха злоецо и той пак се усмихна. Как да не го е страх момчето! Тази врата издава такъв протяжен вой, че и той би настръхнал! Няма да е зле да я смаже. Този звук вероятно отрищава богатата фантазия на детето...

Стълбите бяха покрити със сив прахоляк, над тях висяха паяжини. Тук-там имаше хвърлени фасове и други дребни боклучета. Бащата се заизкачва, а след него и момчето.

— Когато е светло, не те е страх, нали?

— Не, тогава онова нещо го няма...

Мъжът отново се усмихна. Да, някога и той беше съвсем същият... Крушата не пада по-далеч от дървото. Кой ли не се е страхувал като малък от мрака? Дори и някои възрастни...

Той се протегна и светна лампата. Озоваха се в началото на дълъг коридор, в който прахът, паяжините и фасовете бяха съвсем същите. Десетина метра по-нататък коридорът започваше да се разклонява. Понечиха да тръгнат навътре, но бащата направи две крачки и спря.

— Сега ще ти покажа как става... Готов ли си?

Синът се хвана за ръката му.

— А, не! Не трябва да ме държиш. Просто стой и гледай. Откъде мислиш, че ще се появи чудовището?

— Това е привидение, не е никакво чудовище — отвърна момчето.

— Добре, добре, нека да е привидение. Нали ти казах, че мога да се справя с всякакви подобни. Хайде, готов ли си?

Преди да е успяло да кимне, бащата изгаси осветлението и момчето се озова на тъмно.

— Вгледай се, погледни към страха си! Той ражда всички вампири и привидения. Той ги създава, а той е част от теб! Ти можеш да се пребориш с тях! Кажи на страха си да изчезне!

— Страх ме е, то е тук! — прошепна синът и се хвана за ръкава на баща си. — Виж!

В същото време обаче баща му светна лампата и светлината нахлу в таванския коридор.

— Чакай, така няма да стане! Не можеш ли да постоиш малко на тъмно? Нали съм до теб?

— Не го ли видя? То се показва от онзи ъгъл! — запротестира развълнуван синът.

— Добре, ела да отидем там и да видим дали има нещо! — мъжът тръгна нататък, но момчето заяви:

— Знам, че сега няма да има нищо, но това е, защото е светло. Нали ти казах вече — привидението идва само когато е тъмно!

Бащата въздъхна.

— Добре, откъде каза, че се е показало? — попита той.

— Оттам — момчето посочи един от коридорите.

— Е, тогава ще опитаме отново. Запомни ли какво трябва да правиш?

— Да погледна право към него и да кажа „Махай се!“ — отговори синът и бащата изгаси лампите.

В тъмнината момчето се протегна и го дръпна за ръката:

— Виждаш ли го?

— Нищо не виж...

Нещо се мярна в дъното на коридора.

— Видя ли го сега? — прошепна момчето. — Видя ли го?

Това ми се привижда! Без да съзнавам, съм се оставил на сина си да ме върне в собственото ми детство, вместо да му повлияя като по-трезвомислещ!

— Хей, видя ли го! — повтори момчето и го дръпна още по-силно за ръката.

— Не, синко, нищо не виждам! — насили се да отговори мъжът.

Моето собствено детство... Пълно с фучащи в комините вещици, с таласъми, дебнеци под кревата, за да те хванат за глезена, ако спуснеш крака на пода... Нощите на моето детство, в които неznайни същества потропваха по прозорците, а единственото скривалище бе под одеялото...

— Но как, ето го! Давай сега, покажи ми как да го победя!

Те крачеха по коридора, онова бяло петно също крачеше, не — носеше се към тях и добиваше очертания.

— Хайде, татко, как ще го победим? — гласът на момчето беше възбуден и баща му разбра, че сега трябва да победи привидението.

— Тебе те няма! Няма те!

Една ръка се подава изпод леглото му и той примира от страх. Стисва очи до болка, само и само да не я вижда...

Бялото петно се приближи още.

— Махни се, каквото и да си!

Вече се виждаше съвсем отчетливо.

— Няма те!

А то стоеше пред тях. Синът му го дърпаше за ръката, единственият сигурен начин да го победят — ключът на лампата — беше на пет-шест крачки назад.

— Хайде, погледнете към страха! — изрече дрезгаво привидението, преди да се нахвърли върху тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.